

Vietnam får inte lämnas ensam

Che Guevaras budskap till världens folk via Tricontinental 1967

Skapa två, tre ... många Vietnam, det är uppgiften. José Martí: *Det är smältugnarnas timme, och inget annat återstår att se än ljuset.*

Tjugoett år har gått sedan slutet av det senaste världskriget. På ändlöst många språk hyllar ett otal tidningar och tidskrifter minnet, symboliserat av Japans kapitulation. I världens skilda läger lever många i ett klimat av uppenbar tillförsikt.

Tjugoett år utan världskrig förefaller mycket i en tid av oerhörda motsättningar, våldsamma sammandrabbningar och plötsliga omvälvningar. Men, även om vi avstår från att analysera de praktiska resultaten av denna fred, som vi alla säger oss kämpa för, det vill säga elände, förödmjukelse och allt större utsugning av oerhörda människoskargar, borde vi fråga oss huruvida denna fred faktiskt finns.

Det är inte syftet med dessa anteckningar att gå igenom alla de lokala konflikter som ägt rum sedan den japanska kapitulationen. Inte heller är det vår uppgift att räkna upp det växande antal inbördes strider som utkämpats under dessa år av så kallad fred. Gentemot den glada optimismen räcker Korea- och Vietnamkrigen som exempel.

I det första fallet utsattes den norra delen av landet, under år av oförsonligt krig för den mest fruktansvärda förödelse som dittills förekommit i det moderna krigets historia. Nordkorea blev helt och hållet sönderbombat: efter kriget stod det utan fabriker, utan sjukhus, utan skolor, utan bostäder av något slag för att härbärgera tio miljoner invånare.

I detta krig ingrep ett stort antal stater under USA:s militära ledning, dold under FN:s trolösa baner, och med massiv insats av USA:s militära styrkor. Sydkoreas befolkning mobiliserades för att tjänstgöra som kanonmat.

På andra sidan kunde Koreas armé och befolkning liksom de frivilliga från kinesiska folkrepubliken räkna med materiellt stöd och rådgivare från Sovjetunionens militärapparat. USA använde Korea som experimentfält för olika slags förstörelsevapen. Kärnvapen förekom inte,

men kemiska och bakteriologiska vapen användes i viss utsträckning.

I Vietnam har fosterländska styrkor riktat väpnade aktioner praktiskt taget oupphörligt mot tre imperialistiska makter efter varandra: mot Japan, vars makt föll ihop efter bomberna mot Hiroshima och Nagasaki; mot Frankrike, som från det besegrade Japan återerövrade sina förlorade kolonier i Indokina utan hänsyn till de löften som givits i nödens stund; och nu, i frihetskampens senaste skede, mot USA.

Begränsade sammanstötningar har ägt rum i alla världsdelar. Men i den amerikanska världsdelen har under lång tid bara förekommit ansatser till befrielsekamp eller militärkupper, ända tills den kubanska revolutionen 1959 med en varnande trumpetsignal markerade denna världsdels betydelse. Samtidigt drog Kuba på sig imperialismens vrede och tvingades först försvara sitt eget territorium vid Playa Girón 1961 och sedan under oktoberkrisen 1962.

Den senare krisen skulle ha kunnat framkalla ett krig med oöverskådliga följder om USA och Sovjetunionen drabbat samman över Kuba.

Men det är uppenbart att för närvarande ligger motsättningarnas brännpunkt på den indokinesiska halvön och angränsande länder. Laos och Vietnam skakas av ett inbördeskrig som har förlorat karaktären av inbördeskrig i och med att den nordamerikanska imperialismen har kastat in hela sin militära styrka. Sålunda förvandlas hela denna del av världen till en krutdurk som när som helst kan explodera.

I Vietnam har konfrontationen antagit en extremt tillspetsad karaktär. Det är dock inte min avsikt att skriva historien om detta krig heller. Jag ska bara i korthet påminna om några väsentliga fakta.

År 1954, efter det tillintetgörande franska nederlaget vid Dien Bien Phu, undertecknades Genève-överenskommelsen, som delade landet i två zoner. Samtidigt bestämdes att allmänna val skulle hållas inom 18 månader för att bestämma vem som skulle regera i Vietnam och hur

landet skulle återförenas. Nordamerikanerna, som vägrade att underteckna överenskommelsen, började efterhand manövrera för att ersätta fransmännens marionett Bao Dai med en ur deras synpunkt lämpligare kandidat. Det blev Ngo Dinh Diem, vars tragiska slut som imperialismens urkramade citron vi alla känner.

Under månaderna närmast efter avtalets undertecknande rådde tillförsikt bland de folkliga krafterna. Antifranska motståndsfästen upplöstes i den södra delen, och alla förväntade sig att avtalets överenskommelser skulle uppfyllas. Men snart insåg de fosterländska grupperna att några val inte skulle komma att genomföras annat än om USA kände sig i stånd att genomdriva sin vilja vid valurnorna. Och det var ogenomförbart även med alla de möjligheter till valfusk som de känner till.

På nytt återupptogs striderna i södra delen av landet och intensifierades ända till dags dato. Nu omfattar USA:s invasionsarmé nästan en halv miljon man, medan de sydvietnamesiska quislingtrupperna minskar i antal och, framför allt, fullkomligt har förlorat sin kampvilja.

För omkring två år sedan inledde USA sina systematiska bombraider över Vietnams Demokratiska Republik i ytterligare ett försök att krossa kampviljan i den södra delen och framtvunga en fredskonferens utifrån en styrkeposition. I början var dessa bombningar mer eller mindre isolerade företeelser och beskrevs som repressalier för påstådda provokationer från norr. Sedan ökade de i intensitet och blev mer systematiska för att slutligen förvandlas till en jättelik, daglig nordamerikansk flygvapeninsats, med syftet att förstöra varje spår av civilisation i landets norra del. Det är ännu ett steg i den sorgligt beryktade upptrappningen.

Jänkarnas materiella mål har i stort uppnåtts trots det vietnamesiska luftvärnets oförvägna försvar, trots de över 1700 nedskjutna flygplanen och trots det socialistiska lägrets bistånd med militär utrustning.

Vi står inför en smärtsam verklighet: Vietnam, denna nation som förkroppsligar en hel förbigången världs förhoppningar, står sorgligt ensam. Detta folk måste uthärda hela den nordamerikanska stridsteknikens överfall, som i söder inte löper någon risk, och i norr bara möter begränsad moteld, från ett ständigt ensamt folk.

Den progressiva världens solidaritet med Vietnams folk påminner om den bittra ironi som folkets jubel måste ha inneburit för gladiatorerna i det gamla Rom. Nu gäller det dock att inte bara önska de angripna lycka till, utan att dela deras öde: följa dem i döden, eller till segern.

När vi betraktar vietnamesernas utsatta ensamhet grips vi av ångest över detta orimliga skede i mänsklighetens historia. Den nordamerikanska imperialismen är skyldig till överfall; dess brott är oerhörda och utbredda över hela jordklotet. Det vet vi så väl. Men det finns också andra skyldiga: De som i avgörandets ögonblick tvekade att innesluta Vietnam i den socialistiska världens oangripbara landområde. Det kunde visserligen innebära risk för världskrig, men samtidigt tvinga den nordamerikanska imperialismen till ett avgörande beslut. Och, icke minst, de som nu fortsätter den batalj med skällsord och krokben som redan för alltför lång tid sedan inleddes av företrädare för det socialistiska lägrets två stormakter.

Låt oss för att få ett ärligt svar ställa frågan: Är Vietnam isolerat eller inte, när det tvingas gå en farlig balansgång mellan dessa två stridande stormakter?

Tänk er storheten hos detta folk! Tänk er modet och sinneslugnet hos detta folk! Tänk er vilken lärdom denna kamp har att ge all världens folk.

Det kommer att dröja länge innan vi får veta om president Johnson någonsin på allvar tänkt sig att genomföra några av de reformer som hans folk så väl behöver, för att lindra de för var dag alltmer explosiva klassmotsättningarna. Allt vi vet är att de reformer som utbasunerats under den pompösa parollen *The Great Society* har slängts i den vietnamesiska rännstenen.

Den mäktigaste av de imperialistiska stormakterna känner i sitt inre den blodförlust som framkallats av ett fattigt, efterblivet land, och dess sagolika ekonomiska välmåga pressas av krigsansträngningen. Att slå ihjäl är inte längre monopolens mest lättvindiga affär. Det enda dessa underbara vietnamesiska soldater äger, förutom sin kärlek till sitt fosterland och till sitt samhälle och sitt oöverbinnerliga mod, är defensiva vapen, och inte ens sådana i tillräcklig mängd. Men imperialismen sjunker allt djupare ned i träsket och söker förtvivlat efter ett sätt att med ansiktet i behåll ta sig ur den farliga situation den försatt

sig i. Men norra delens ”fyra punkter” och södra delens ”fem punkter” har fångat den i en rävsax, som gjort den pågående kraftmätningen än mer avgörande.

Allt pekar på att freden, denna bräckliga fred som kallas så bara för att något tredje världskrig ännu inte brutit ut, åter är hotad av första bästa oåterkalleliga och oursäktliga steg som USA kan ta. Vilken roll tillkommer då oss, de utsugna folken, att spela? Folken i tre världsdelar har sina blickar riktade mot Vietnam och lär sig sin läxa där. Eftersom imperialisterna använder krigshotet som utpressning mot mänskligheten, finns det bara ett riktigt svar: att inte frukta kriget. Att hårt och oupphörligt gå till anfall på alla stridsavsnitt måste bli folkens gemensamma taktik.

Men, vilken är vår uppgift på de platser där denna eländiga fred inte brutits? Att befria oss själva, till varje pris!

Läget i världen är väldigt komplicerat. Den egna befrielsen återstår ännu i länder i gamla Europa, som utvecklats tillräckligt för att känna av kapitalismens alla motsättningar, men är alltför svaga för att fortsätta på imperialismens väg, eller för att slå in på den. Där kommer motsättningarna att inom några år bli explosiva, men deras problem och därmed också lösningarna är annorlunda än de som gäller för våra beroende och ekonomiskt efterblivna folk.

De viktigaste fälten för imperialismens utplundring utgörs numera av de tre underutvecklade världsdelarna: Amerika, Asien och Afrika. Varje land har egna särdrag, liksom de tre världsdelarna har sina.

Amerika är en mer eller mindre homogen enhet, och över praktiskt taget hela världsdelen utövar de nordamerikanska monopolerna fullkomlig överhöghet. Marionettregeringarna, eller i bästa fall de svaga och förskrämda nationella regeringarna, är oförmögna att motsätta sig den nordamerikanska husbondens order. USA har nått nära nog maximalt politiskt och ekonomiskt herravälde över denna världsdel: det finns inte mycket mer att ta. Varje tänkbar förändring av läget kan bara leda till en minskning av USA:s överhöghet. USA:s politik går därför ut på att behålla de gjorda erövringarna och inriktar sig för närvarande på brutalt våldsutövande för att förhindra varje slags befrielseströrelse, oberoende av politisk inriktning.

Under slagordet *Vi kommer inte att tillåta ett nytt Kuba* följer sig beredskapen för nya riskfria överfall, som mot Dominikanska Republiken eller som den tidigare massakern i Panama. Den uttalade varningen är att USA:s trupper är beredda att invadera överallt i Amerika där den bestående ordningen kan tänkas ändras, och USA:s intressen sålunda hotas. Denna politik räknar med praktiskt taget oinskränkt straffrihet; OAS är en bekväm förklädning, hur utskämd den sedan än är; FN:s maktlöshet gränsar till det löjeväckande eller tragiska; alla länders arméer i Amerika ligger i beredskap för att vid behov slå ner den egna befolkningen. I själva verket har en brotts och förräderiets internationella bildats.

Å andra sidan har de inhemska borgarklasserna förlorat all förmåga att stå emot imperialismen – om de någonsin haft någon – och utgör numera endast dess svans. Det återstår bara två alternativ: antingen en socialistisk revolution, eller en karikatyr.

Asien är en världsdel med andra egenskaper. Befrielsekampen mot en rad europeiska kolonialmakter gav upphov till mer eller mindre progressiva regeringar. De har senare i vissa fall utvecklats så att de nationella befrielsesträvandena fördjupats, i andra mot en återgång till proimperialistisk uppslutning.

Ur ekonomisk synpunkt har USA haft litet att förlora och mycket att vinna i Asien. Förändringarna gynnar deras intressen; de strävar efter att ersätta andra nykoloniala makter och tränga in i nya ekonomiska handlingsfält. Det sker dels direkt, dels genom att utnyttja Japan.

Men det finns en rad särskilda politiska förhållanden, framför allt på den indokinesiska halvön, som ger Asien en avgörande betydelse också i den nordamerikanska imperialismens världsomfattande militära strategi. USA inringar Kina via Sydkorea, Japan, Taiwan, Sydvietnam och Thailand, till att börja med.

Denna USA:s dubbla målsättning – å ena sidan ett betydelsefullt militärstrategiskt intresse av att inringa Kina, och å den andra det nordamerikanska kapitalets intresse att komma in på dessa stora marknader, som det ännu inte behärskar – gör Asien till ett av vår tids mest explosiva områden, trots det skenbara lugn som råder utanför Vietnams gränser.

Mellersta Östern hör geografiskt till samma

världsdel, men sjuder av sina egna motsättningar. Ingen kan förutse hur långt det kalla kriget kan komma att drivas mellan å ena sidan det av imperialisterna understödda Israel och å den andra sidan de progressiva statsbildningarna i området. Detta är ännu en av världens hotande vulkaner.

Afrika synes vara ett nästan jungfruligt fält för den nykoloniala invasionen. Förändringar har inträtt som i viss mån tvingat de nykoloniala makterna att avstå från sin forna oinskränkta företrädesrätt. Men när frigörelsen genomförs utan genomgripande förändringar, följs kolonialismen, utan våld, av en nykolonialism med likartad ekonomisk övermakt.

USA hade inga kolonier i detta område och kämpar nu för att tränga in i sina bundsförvanters tidigare stängda reservat. I den nordamerikanska imperialismens strategiska planer utgör Afrika utan tvekan dess reservområde på lång sikt. För närvarande är deras investeringar bara av betydelse i Sydafrikanska Unionen men de börjar göra sig märkbara i Kongo, Nigeria och andra länder, där en våldsamt konkurrens (hittills av fredlig karaktär) inletts med andra imperialistiska makter.

USA har ännu inte några betydande intressen att försvara, bortsett från sin självpåtaga rätt att ingripa var som helst på klotet där deras monopol vädrar goda förtjänster eller förekomsten av viktiga råvarukällor. Mot denna bakgrund är det befogat att fråga sig om det finns några möjligheter till befrielse för dessa folk på kort eller medellång sikt.

När vi studerar Afrika ser vi att de kämpar med viss intensitet i de portugisiska kolonierna Guinea, Moçambique och Angola, med särskild framgång i den förstnämnda och med varierande framgång i de båda övriga. Kampen mellan Lumumbas efterföljare och Tshombes gamla medbrottslingar i Kongo vidmakthålls alltjämt, men för ögonblicket tycks striden luta till de senares förmån, de som för sin egen vinnings skull "pacificerat" en stor del av landet, även om kriget ligger och pyr.

I Rhodesia är problemet annorlunda. Den brittiska imperialismen använde sig av alla till buds stående medel för att ge makten åt den vita minoriteten, som nu också innehar den. Ur Englands synpunkt är konflikten absolut inofficiell. Med sin vanliga diplomatiska skicklighet – även kallad hyckleri av bästa sort

– spelar Storbritannien upp en fasad av motvilja inför de åtgärder Ian Smiths regering vidtar. I sin listiga hållning får det stöd av vissa länder i samväldet, medan det angrips av en god del av länderna i Svarta Afrika, vare sig dessa är fogliga ekonomiska undersåtar under den engelska imperialismen eller inte.

I Rhodesia kan läget bli i högsta grad explosivt om de svarta fosterlandsvännernas ansträngningar utkristalliserar sig i att de griper till vapen och denna rörelse effektivt stöds av afrikanska grannländer. Men för tillfället ventileras problemen inom så orättfärdiga organisationer som FN, Samväldet och OAU (Afrikanska Staters Organisation).

Men den politiska och sociala utvecklingen i Afrika kan inte förutses leda till en revolutionär situation i världsdelen. Befrielsekampen mot portugiserna bör kunna sluta med seger, men Portugal betyder ingenting i den imperialistiska rangordningen. Revolutionär betydelse får de konfrontationer som håller hela imperialistapparaten i schack, även om vi fördenskull inte upphör att kämpa för de tre portugisiska koloniernas befrielse och för ett fördjupande av deras revolutioner.

När de svarta folkmassorna i Sydafrika eller Rhodesia inleder sin verkliga revolutionära kamp, först då har en ny epok tagit sin början i Afrika. Eller när ett lands fattiga massor ger sig i kast med att återta sin rätt till ett värdigt liv ur härsarklassernas händer.

Hittills har armékupper följt på varandra, där en grupp officerare ersatt en annan eller ersatt någon regent som inte längre tjänar kastens intressen eller de stormakter som förtäckt drar i tåtarna, men inga folkliga rörelser förekommer. I Kongo visade sig flyktiga tecken, framkallade av minnet av Lumumba, men de har förlorat i styrka de senaste månaderna.

Som vi har sett är läget i Asien explosivt och det är inte bara Vietnam och Laos, där kampen pågår, som utgör oroshärdar. Det är även Kambodja, där en ny nordamerikansk aggression när som helst kan inledas. Och Thailand, Malaysia, och självklart Indonesien, där det sista ordet inte är sagt trots att kommunistpartiet praktiskt taget utrotats i samband med det reaktionära maktövertagandet. Det gäller även Mellersta Östern.

I Latinamerika pågår den väpnade kampen

i Guatemala, Colombia, Venezuela och Bolivia. Och i Brasilien har de första skärmytslingarna redan börjat. På andra ställen tänds och utlocknar då och då motståndshärdar. Men praktiskt taget samtliga länder i denna världsdel är mogna för en sådan kamp som för att segra inte kan nöja sig med mindre än tillsättandet av en regering av socialistisk typ.

I denna världsdel talas nära nog endast ett språk, om man undantar Brasilien, men de spansktalande och brasilianerna kan förstå varandra eftersom språken är så lika. De skilda samhällsklasserna i dessa länder upplever var för sig en så gemensam identitet att de lyckats uppnå en slags "amerikansk internationalism", i högre grad än i någon annan världsdel. Språk, sedvänjor, religion och gemensam husbonde förenar dem. I ett stort antal av vårt Amerikas länder har utsugningens omfattning och former likartade följer för utsugare och utsugna. Och upproret mognar i allt snabbare takt.

Vi kan fråga oss hur detta uppror kommer att se ut och vad det kommer att leda till. Vi har sedan en tid hävdad att kampen i Amerika på grund av de likartade förutsättningarna i sinom tid kommer att omfatta hela världsdelen. Den kommer att bli skådeplatsen för många stora strider för mänsklighetens frigörelse.

Inom ramen för denna kamp i hela världsdelen är de nuvarande striderna endast episoder. Men de har redan givit oss martyrer som kommer att finnas med i den amerikanska historien, bland dem som gjutit sitt blod i detta sista och avgörande skede i kampen för människans fulla frihet. Där kommer vi att möta namn som major Turcios Lima, prästen Camilo Torres, majorerna Fabricio Ojeda, Lobatón och Luis de la Puente Uceda, de främsta ledarna för de revolutionära rörelserna i Guatemala, Colombia, Venezuela och Peru.

Men folkets egen, aktiva mobilisering skapar nya ledare: César Montes och Yon Sosa höjer fanan i Guatemala; Fabio Vázquez och Marulanda gör det i Colombia; Douglas Bravo i landets västra del och Américo Martín i "El Bachiller" leder var sitt avsnitt av upproret i Venezuela.

Nya krigsutbrott kommer att äga rum i dessa och i andra amerikanska länder, som det som redan ägt rum i Bolivia, och de kommer att växa, med alla de skiftande öden som följer med den moderne revolutionärens farliga yrke. Många

kommer att falla offer för sina egna felgrepp, andra kommer att stupa i de hårda strider som nalkas; nya kämpar och nya ledare kommer att drivas fram i den revolutionära kampens hetta. Folket kommer att forma sina kämpar och sina ledare i krigets egen urvalsprocess, samtidigt som jänkarnas förtryckslakejer blir fler.

Redan nu har USA rådgivare i alla de länder där väpnade kamp pågår och den peruanska armén, instruerad och tränad av jänkarna, har visst genomfört ett lyckat slag mot revolutionärerna. Men om krigshärdarna drivs med tillräcklig politisk och militär skicklighet kommer de att bli snart sagt oslagbara. Nya förstärkningar från USA kommer att bli nödvändiga. Just i Peru håller nya, ännu praktiskt taget okända män på att omorganisera gerillakriget med ihärdighet och beslutsamhet. Så småningom kommer de föråldrade vapen som duger för att nedkämpa små väpnade grupper att ersättas med moderna. USA:s militära rådgivare kommer att ersättas med stridande förband, tills de i ett givet ögonblick blir tvingade att sända allt fler reguljära trupper för att vidmakthålla den relativa stabiliteten hos regimer vars marionettarméer undan för undan faller sönder i kampen mot gerillan. Det är Vietnams väg, den väg som folken måste följa, den väg Amerika kommer att följa, med den särskilda fördelen att de väpnade grupperna här kommer att kunna skapa något slags samordningskommittéer för att försvåra USA-imperialismens förtryck och underlätta den egna kampen.

Amerika, som under de senaste årens befrielsekrig på andra håll varit en glömd världsdel, börjar nu göra sin röst hörd genom *Tricontinental* och sin revolutionära förtrupp, den kubanska revolutionen. Den kommer att få en ännu mycket viktigare uppgift: den att skapa ett andra eller ett tredje, eller både ett andra och tredje Vietnam i världen.

Vi måste komma ihåg att imperialismen är ett världsomspännande system, kapitalismens sista stadium, och detta system måste krossas i en världsomfattande konflikt. Kampens strategiska mål är att undanröja kapitalismen. Vår uppgift i denna kamp, de utplundrade och efterblivna folkens uppgift i världen, är att beröva imperialismen den grund den försörjer sig på: våra egna förtryckta folk, från vilka den utvinnet sitt kapital, sina råvaror och sina underbetalda

tekniker och arbetare. Till oss exporterar den nytt kapital som redskap för herravälde, exporterar vapen och alla slags industriprodukter, som håller oss i fullständigt beroende. Det strategiska målets viktigaste inslag är således folkens verkliga befrielse. Denna befrielse kommer i de flesta fall att uppnås i väpnad kamp, och kommer i Amerika nära nog naturnödvändigt att utmyнна i en socialistisk revolution.

När vi talar om att krossa imperialismen måste vi kunna utpeka dess huvud, som inte är annat än Nordamerikas Förenta Stater.

Vi måste alla inrikta oss på den taktiska målsättningen att locka ut fienden ur hans naturliga omgivning och tvinga honom att slåss på platser som trotsar hans normala levnadsvanor. Vi får inte underskatta vår motståndare; den nordamerikanske soldaten har teknisk kunnighet och understöds av fruktansvärda resurser. Vad som fattas honom är i första hand den ideologiska motivation som hans envisaste motståndare i dag – de vietnamesiska soldaterna – i så hög grad äger. Vi kan besegra denna armé endast i den mån vi lyckas undergräva dess stridsmoral. Och detta åstadkommer vi genom att tillfoga den nederlag, och om och om igen orsaka den lidanden.

Men denna lilla skiss över vägen till seger innebär oerhörda uppoffringar för folken. Dessa uppoffringar får vi inte tveka att begära redan i dag, öppet och utan omsvep, ty de kan kanske visa sig mindre smärtsamma än dem som folken skulle få utstå om vi gång på gång försöker slippa undan kampen för att i stället låta andra kratsa kastanjerna ur elden åt oss.

Det är naturligtvis mycket troligt att det sista land som befriar sig, gör detta utan väpnad kamp och på så vis besparar sig de lidanden som imperialisternas långa och grymma krig för med sig. Men kanske är det omöjligt att undvika en sådan väpnad kamp och dess följder i en världsomfattande kamp, då lidandena blir lika stora eller större. Vi kan inte förutsäga framtiden, men vi får aldrig ge vika för den ynkliga frestelsen att vara ledare för ett folk som längtar efter frihet, men som undandrar sig den strid som detta kräver och istället inväntar friheten som en brödsmula från segrarens bord.

Det är absolut nödvändigt att undvika varje onödigt offer. Därför är det så viktigt att klargöra

vilka verkliga möjligheter det beroende Amerika har att frigöra sig på fredlig väg. För oss är lösningen på detta problem given; det kan hända att dagens läge inte är det enda rätta för att ta upp kampen, men vi kan inte göra oss några illusioner om att kunna, eller ha rätt att vinna frihet utan strid. Och striden kommer inte att begränsa sig till gatuslagsmål med stenkastning mot tårgasbomber, eller fredliga generalstrejker, eller ett ursinnigt folkupplopp som på några dagar krossar härskarklassernas förtryckarapparat. Det blir en långvarig, grym strid, där fronten kommer att gå genom gerillans gömställen, genom städerna, genom kämparnas egna hem där fäder, mödrar, syskon och barn kommer att bli lättfångat byte för förtryckarna, genom den massakrerade bondebefolkningen, genom byar och städer förstörda av fiendens bomber.

De driver oss till denna strid; vi kan inte göra annat än att förbereda den och bestämma oss för att ge oss i kast med den.

Det blir inte lätt i början, det kommer att bli ohyggligt svårt. Alla härskarklassernas möjligheter till förtryck, våld och demagogi kommer att tas i tjänst för att försvara deras sak. Vår uppgift blir till en början att överleva; sedan kommer gerillans ständiga föredöme att göra sig gällande, i form av vapnens propaganda, som vietnameserna säger, kulornas propaganda och stridernas, som vinns eller förloras men som utkämpas mot fienden.

Lärdomen om gerillans oöverbannelighet kommer att slå rot hos de utblottade folken. Den nationella andan härdas och folket förbereds för allt svårare uppgifter, för att motstå ett allt våldsammare förtryck.

Hatets betydelse för kampen, detta obevekliga hat mot fienden som driver människan utöver hennes egna gränser och förvandlar henne till en effektiv, våldsam, urskiljande och kall dödsmaskin. Våra soldater måste vara sådana; ett folk utan hat kan inte besegra en våldsam fiende.

Kampen måste föras dit fienden själv för den: till hans hem, till hans fritid, överallt. Han måste hindras från att få en minuts lugn eller vila utanför sina kaserner, eller ens inom dem. Han måste angripas var han än påträffas; han måste ana ett rasande vilddjur var han än färdas. Då sviktar hans moral. Han kommer att bli än mer djurisk, men samtidigt kommer förfallet inom honom att visa sig.

Låt oss utveckla en sann proletär internationa-
lism, med internationella proletära arméer,
där den flagga vi strider under är den heliga
uppgiften att återlösa mänskligheten, så att detta
att dö för Vietnam, Venezuela, Guatemala, Laos,
Guinea, Colombia, Bolivia eller Brasilien, för att
bara nämna de aktuella skådeplatserna för den
väpnade kampen, blir lika ärofullt och lockande
för en amerikan som för en asiat, en afrikan eller
till och med en europé.

Varje droppe blod som gjutits i ett land
under vars fana man inte blivit född, skänker
en erfarenhet som den som överlever sedan
har användning för i kampen för sitt eget lands
befrielse. Och varje folk som befrias innebär en
delseger i kampen för ens eget lands befrielse.

Det är dags att tona ned våra inbördes
motsättningar och ställa allt i den gemensamma
kampens tjänst.

Alla vet vi att stora motsättningar skakar
den värld som kämpar för friheten, och det är
inget vi kan dölja. Vi vet också att de antagit en
sådan karaktär och blivit så skarpa att samtal
och försoning framstår som mycket svåra, för
att inte säga omöjliga. Att söka vägar för att få
igång en diskussion som båda motståndarna
undflyr, är en meningslös uppgift. Men fienden
finns där, han slår till varje dag, han hotar med
ständigt nya slag, och dessa slag skall förena oss,
i dag, i morgon eller i övermorgon. De som först
fattar detta och förbereder sig på det nödvändiga
enandet, kommer att vinna folkens erkännande.

Med tanke på den illvilja och oförsonlighet
som präglar båda sidors försvar av sina positioner
kan vi, de utarmade, inte ta parti för det ena eller
det andra sättet att visa upp oenigheten, även
om vi ibland är överens med några av de åsikter
som den ena eller den andra sidan företräder,
eller även om vi i huvudsak är mer överens
med den ene än med den andre. I kampens
stund förblir de uttryck, som de nuvarande
meningsskiljaktigheterna tar sig, en svaghet;
men att i det läge de befinner sig tro sig kunna
övervinna dem med ord är en illusion. Historien
kommer att radera ut dem, eller ge dem deras
rätta förklaring.

I vår värld av kamp måste allt som innebär
tvister ifråga om taktik, om handlingsvägar för
att uppnå begränsade målsättningar, analyseras
med den respekt andras värderingar är värda.

Vad däremot beträffar den stora strategiska mål-
sättningen, kampen för imperialismens totala
störtande, måste vi vara omedgörliga.

Låt oss sammanfatta vad vi strävar efter:
att krossa imperialismen genom att utrota
dess starkaste bålverk, USA:s imperialistiska
herravälde i världen. Taktiken är att gradvis
befria folken, ett och ett eller gruppvís och
driva fienden till svår kamp utanför eget
territorium, samtidigt som vi berövar honom hans
underhållsbaser, dvs. de beroende länderna.

Detta betyder ett långvarigt krig. Och, vi
upprepar det än en gång, ett grymt krig. Låt ingen
bedra sig själv då han inleder det, och låt ingen
tveka att inleda det av fruktan för de följer det
kan medföra för hans eget folk. Det är vårt enda
hopp, om vi ska segra.

Vi kan inte slippa undan stundens kallelse.
Det är vad Vietnam lär oss med sitt ständiga
exempel på hjältemod, sitt dagliga, tragiska
exempel på strid och död för att en gång nå den
slutliga segern.

Där möter imperialismens soldater de
svårigheter som det innebär för dem, som är
vana vid nordamerikansk livsföring att slåss i
fiendeland. De känner osäkerheten att inte kunna
röra sig utan att komma in på fientlig mark. De
som beger sig utanför de befästa ställningarna
möter döden. De känner hela befolkningens
ständiga fientlighet. Allt detta kommer att
få återverkningar inom USA. Där kommer
en företeelse att växa fram, som dämpats av
imperialismen i sin glans dagar, nämligen
klasskampen i det egna landet.

Hur lysande, hur nära skulle inte framtiden te
sig för oss om två, tre, flera Vietnam blommade
på jordens yta, med sina skördar av död och
oändliga tragedier, med sitt dagliga hjältemod,
med sina återkommande slag mot imperialismen,
med tvånget för imperialismen att sprida sina
styrkor under det ständigt växande hatet från
världens folk!

Och om vi alla vore i stånd att enas, så att
våra slag bleve kraftigare och mera träffsäkra,
så att all slags hjälp till de kämpande folken
bleve effektivare, hur storslagen skulle då inte
framtiden te sig, och hur nära!

Om vi, som på en liten prick på världskartan
uppfyller den plikt vi hyllar och i denna kamp
erbjuder det lilla vi har att ge, våra liv, vårt offer;

om vi vilken dag som helst drar vårt sista andetag på en bit mark som vi kan kalla vår, därför att vi gjutit vårt blod där, då ska alla veta att vi bedömt våra handlingars räckvidd och att vi inte ser oss som mer än delar av proletariatets stora armé. Men vi är stolta över att ha lärt oss detta av den kubanska revolutionens och dess främste ledares hållning i denna del av världen: ”Vad betyder faror och uppoffringar för en människa eller ett folk när hela mänsklighetens öde står på spel!”

Allt vårt handlande är ett stridsrop mot imperialismen, och en enträgen bön till folken om enighet och sammanhållning gentemot människosläktets stora fiende: Nordamerikas Förenta Stater. Var än döden må överraska oss är den välkommen, om bara vårt stridsrop nått någon annans öra, om bara någon annans hand sträckts ut för att fatta våra vapen och andra människor stämt upp sorgesången över oss med smattrande kulsprutor och nya rop på kamp och seger!

Översättning: Eva Björklund